

APOSTOLUL

REVISTA CADRELOR DIDACTICE

Editată de Sindicatul din Învățământ și Cercetare Neamț

SERIE NOUĂ, ANUL VI, NR. 64

octombrie 2004

Pentru probleme noi, SOLUȚII NOI!

Cu o săptămână înaintea prezentării Raportului de țară în vederea continuării negocierilor de aderare la U.E. în 2007, de Ziua Mondială a Educației, pe data de 5 octombrie, liniștea capitalei și a țării a fost tulburată de mitingul de protest al cadrelor didactice organizat de cea mai mare Federație sindicală din învățământul preuniversitar (peste 170.000 membri). Piața Victoriei din București s-a dovedit a fi neîncăpătoare, peste 11.000 de cadre didactice din întreaga țară și din capitală au invadat piața și au protestat pe tonuri mai vehemente sau mai temperate împotriva politicii actualei guvernări privind soarta învățământului românesc.

Problemele capitale ale protestului, de fapt problemele grave ale învățământului actual din țară, demascate de reprezentanții județelor constau în:

- aroganță și dispreț față de Constituția țării, prin condamnarea la ignoranță și

analfabetism în numai 14 ani a 20% din populația țării de vîrstă școlară;

- subfinanțarea învățământului an de an în toate compartimentele: dotări și bază materială, salarizare, perfecționare, modernizare, cercetare, asistență și protecție socială;

- anularea cercetării fundamentale și ignorarea principiilor psihopedagogice și didactice ale organizării și funcționării învățământului.

Toate aceste probleme grave au minat din interior esența și valoarea învățământului românesc, compromiterea lui pe plan intern și extern, aducerea lui într-o stare totală de mizerie și sărăcie.

S-a diminuat, dacă nu cumva s-a anihilat total valoarea educativ-optimistă a școlii, încrederea dascălilor în propria lor profesie, valoare și misiune socială, în așa fel încît esența școlii nu mai este cea de factură spirituală (instructivă și educativă), ci mai ales, mercantilistă și arivistă.

Elevii vin acum la școală pentru a învăța să facă bani cît mai ușor și să se descurce

cît mai bine. Pe ce bază și cu ce mijloace, nu mai interesează pe nimeni?! Limba și literatura română se fac pentru a promova și a te putea descurca la fața locului, celelalte discipline de învățămînt numai atît cît să poți pluti, un statut ceva mai avantajos îl au limbile străine (engleza, germana, franceza, italiana etc.) deoarece sunt de utilitate imediată (pentru a putea pleca mai repede pe alte meridiane și paralele).

Lată numai cîteva aspecte de esență ale învățămîntului ce ar trebui să constituie teme de studiu și soluționare la nivelul M.E.C. și nu fel de fel de regulamente și instrucțiuni de aplicare a unor ordonanțe și reglementări absolut lipsite de o logică simplă și de o fundamentare reală (amenzi preventive contra fumatului, interzicerea intrării în baruri, localuri publice, cumpărarea de țigări și băuturi etc.)

Realitatea e mai dureroasă și crudă. În fața unui miting organizat în cele mai bune condițiuni, în fața unui protest real, fondat pe argumente și atitudini ferme și sindicalele și puterea au gîndit la fel și au înțeles același lucru: **unirea într-un singur glas a celor din învățămînt reprezintă o forță și trebuie tratată ca atare.** Așa s-a ajuns la strategii subversive- semnarea protocolului de cele trei federații (Spiru Haret, F.E.N. și Alma

Stefan CORNEANU,
Secretar executiv S.L.L.I.
Neamț

(Continuare în pag. 3)

ÎN SLUJBA IDEII DE DREPTATE

In una dintre scrisorile sale adresate oricui, poetul Cezar Țucu scria: ... Și să ne-apucăm de treabă/ Cât în stare mai suntem/ Fiindcă pentru noi, se pare./ Nu e bun nici un sistem!!!

Social, spune poetul, căci abia am ieșit din cel socialist și care mai de care și-a dat arama pe față cu vigoare nedezmintită ca într-un fel de întrecere, încât mulți dintre noi nu mai cred în nimeni și în nimic.

În vremile trecute, îndeobște, se credea că dreptate poate să facă numai partidul, fiindcă toată lumea știa că apanajul dreptății și echității individuale și sociale era al partidului, abuzurile dovedite fiind sancționate uneori cu promptitudine. Oamenii simpli își făcuseră un mod de existență din a reclama la partid tot ce credeau că-i dezavantajează în vreun fel sau pot face rău altuia, cu sau fără motiv. Dacă cineva important pentru acea vreme ajungea la judecătoria, de la partid se dădea acolo un telefon și rezolvarea era cea dictată. Mă miram cînd citeam sau auzeam că în cutare țară din aria capitalistă presa a determinat deschiderea unei anchete în legătură cu un abuz al unei personalități a statului, sau chiar că un cetățean a dat statul în judecată și a câștigat sub ochiul extrem de vigilent al presei. Părea ceva de domeniul fantasticului. Se legau, în mod logic, aceste infor-

Gheorghe BLAGA
(Continuare în pag. 3)

DASCĂLII... ȘI-AU STRIGAT REVOLTA

5 octombrie 2004- Ziua Mondială a Educației. Era un timp cînd această zi se sărbătorea în școli. Anul acesta Ziua Mondială a Educației s-a transformat într-o revoltă a cadrelor didactice și nu numai.

"Grevă generală", "Mincinoșii", "Hoții", "Nu vă votăm" sînt cîteva dintre cuvintele strigate de peste 10.000 de cadre didactice care fac parte din Federația Sindicatelor Libere din învățămînt.

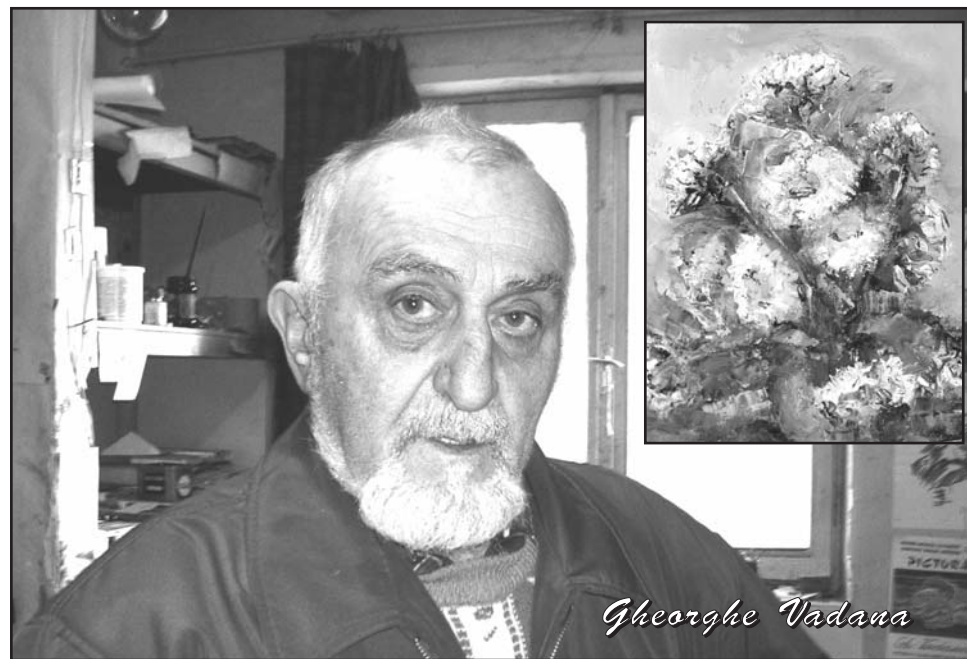
Cei veniți, din mai multe zone ale țării, înarmați cu fluieri, cu pancarte, cu stegulețe și baloane, strigau și fluierau cît îi țineau puterile. Un grup de profesori din Maramureș a venit cu clopurile pe cap și cu instrumente de făcut gălăgie: clopote de la gîtul vacilor și tobe. Un profesor a ținut nemișcat o cruce mare, iar un altul se plimba cu o mătură în spate tipînd: "Sînt solidar și cu femeile de serviciu". Un alt profesor purta un stilou imens- din sticle de plastic, iar în penița acestuia a agățat doi covrigi. Un tînăr profesor doljean, pe tot parcursul marșului, a strigat cu disperare: "Dă Doamne la guvernanți/ Salarii de profesori debutanți".

Ca niciodată- parcă- liderii noștri județeni și naționali de-abia își puteau ține discursurile, "Nu vă ascund că mi s-au făcut diverse oferte politice, dar mă angajez în fața dumneavoastră să fiu devotat și să nu trădez mișcarea sindicală", a spus cu tărie AUREL CORNEA- președintele F.S.L.I.

Marșul profesorilor s-a întins pe cîteva kilometri, înfuriind, pe bună dreptate, șoferii bucureșteni, iar cei de pe trotuare, unii ne priveau binevoitori, alții cu un zîmbet ironic.

În fața clădirii Guvernului huiduielile și strigătele au devenit mai puternice. Ca de fiecare dată s-a depus un memoriu adresat premierului. Și ca să nu se uite că e totuși Ziua Mondială a Educației, mitingul din Piața Revoluției s-a încheiat cu cîntecul "La mulți ani". Trist dar adevărat.

A consemnat, participant la miting,
Valerian PERCA

Gheorghe Vadana

ARTA DE A FI DASCĂL!

"Profesorul seamănă cu un tâmplar care ia un lemn murdar din noroi, îl spală și îl face mobilă de lux. Profesorul este fabricat de oameni" (Petre Țuțea).

Meseria de profesor erodează. Asta o poate înțelege numai omul de la catedră. Cine a lucrat cu zeci sau sute de elevi, fiecare cu personalitate și educația lui. Atenție, cel puțin trei, patru decenii. De ce fac această precizare? Nu putem confunda dascălii "rasați", cu cadrele didactice de ocazie(v. nepoatele și nepoții inspectorilor școlari, nereușiți la facultate).

Mulți dintre profesorii care și-au măsurat timpul între două sunete ale clopoțelului știu cît de greu este să suportți sunetele stridente, să ascuți muzica dată la maxim sau bancurile porcoase ale gregarilor din găști. Câte dintre doamnelor profesoare nu au simțit într-un moment sau altul, în clasă, că își pierd controlul și sunt gata să riposteze violent la vreo obrăznicie, la vreo temă nefăcută sau la vreo remarcă injurioasă! Câte au făcut-o? Puține. Majoritatea au fost deasupra situației. Și-au păstrat cumpătul.

Tranziția în școală încă nu s-a încheiat. Se modifică programe, planuri de învățămînt, s-a schimbat viziunea didactică într-una curriculară. Educația trebuie să fie mai flexibilă. Profesorul nu mai este Dumnezeu de care trebuie să ascuți, este cel care propune o viziune. Pe care o accepți sau o refuzi. Este cel care te ajută să te dezvolți. Este în centrul marilor transformări ale momentului. De aceea, vocabula "dascăl" ar trebui însoțită de cuvintele: profesionalism, pricepere, empatie, competiție, spirit de observație, simțul umorului, dăruire, pregătire. Și așa mai adăuga: dorința de permanentă cunoaștere și auto-cunoaștere, responsabilitate, comunicare, corectitudine, respect față de profesie atașament față de elev, confidențialitate... Cam mult, nu?

Dumitru RUSU
(Continuare în pag. 2)

GHEORGHE VADANA SAU ECHILIBRUL ÎNTRE ANTITEZE

Recenta expoziție a pictorului Gheorghe Vadana deschisă la Galeria Top Art din Piatra Neamț mi-a pus, stăruitor, o întrebare: este Gheorghe Vadana un heraclitic sau un eleatic?

Fără îndoială, pictorul nemțean este un spirit heraclitic, nici o expoziție a sa neamănînd cu o alta, mai mult, viitoarea sa expoziție fiind imposibil de anticipat, ceea ce este, să recunoaștem, un lucru prea rar, fiecare pictor încercînd, firește, să (-și) impună un stil personal, care să-l facă recognoscibil cu ușurință, într-o vreme în care mimetismul și influențele par a fi dominante, pictorii împrumutîndu-și reciproc temele, motivele, tehnicile și chiar viziunile artistice.

Dar Gheorghe Vadana este, în egală măsură, și un spirit eleatic, pictorul rezolvîndu-și plastic și doctrinar cîteva obsesii ce par perene, în cazul de față cascadele, naturile statice, Ceahlăul.

Metoda pictorului pare a fi una simplă, asemănătoare cu cea a unui spadassin. În fond e vorba de a ataca subiectul cu doar cîteva figuri, lovituri, fandări, volte agresiunea sa permanentă asupra obiectului nelăsîndu-i acestuia nici o șansă de a scăpa. Obligat să bată în

Lucian STROCHI
(Continuare în pag. 2)

ȘI RĂBDAREA ARE O LIMITĂ...

Pe 5 octombrie 2004- peste zece mii de cadre didactice din cadrul F.S.L.I. au ieșit în stradă să protesteze față de tratamentul acordat de Guvern școlii. Un mod inedit de a celebra Ziua Mondială a

Educației.

Atmosfera din Piața Revoluției a fost infernală. Flancată de jandarmi, marea de oameni așteaptă între gardurile metalice. Liderii sindicali tună și fulgeră în fața cadrelor didactice, acuzații la adresa Guvernului.

Lozinci, strigăte de furie, trîmbițe, portavoci, grupuri de dascăli maramureșeni, nemțeni, vasluieni, botoșăneni protestează în ritmul tobelor și al fluierelor. Iadul unei zile de toamnă, în Capitală.

Ce se revendică? Un procent de minim 6% din PIB începînd cu 2005 și de minim 7% din 2007. F.S.L.I. cere o creștere salarială de 100% acordată eşalonat de la 1 ianuarie 2005 pînă la sfîrșitul lui 2006.

Această mișcare revendicativă- care a zguduit din nou societatea- a fost calificată de autoritatea românească ca un act de imoralitate. Faptul că F.S.L.I. a fost singura federație care nu a semnat acordul cu Guvernul, considerînd că majoritatea guvernamentală este, în realitate, mult mai mică, creînd doar iluzia unei majorări.

Suma între 600.000 și 1.300.000- acordată prin O.U.G. nu ne scoate, pe noi, profesori și învățători, din condiția socială precară în care ne menținem.

Minodora LEMNARU
Liceul "Vasile Sav- Roman,
participantă la miting

DOAMNA VIOLETA LĂCĂTUȘU

Harul rostirii elegante, relația profundă cu inefabilul literaturii dar și subtila ironie prin care cenzurează lipsa de măsură și non-valoarea, sînt trăsături de personalitate pe care elevii le-au apreciat întotdeauna la această distinsă doamnă profesoară, prin care învățămîntul umanist românesc a cunoscut o benefică înnoire calitativă.

Deși s-a retras de cîțiva ani din viața agitată a școlii, pentru "a gîndi în șapte culori" pe șevaletul drag, în timp ce ascultă "cîntecul Monadelor", Violeta Lăcătușu rămîne un model spre care aspiră toți cei ce o cunosc și o respectă.

Calitatea interpretării demersului literar, participarea afectivă, echilibrată de inteligența ascuțită, i-au fost admirate de discipoli.

Rigoarea și lirismul subtil se împleteau în atitudinea profesoarei Violeta Lăcătușu cu preocuparea constantă de a pune în lumină forța magică a simbolurilor, dincolo de care ar putea fi (după cum afirmă un personaj din romanul Simurul) "o nouă gnoză".

Prin filtrul gîndirii ei, elevii înțelegeau bine zbuciumul lăuntric al Șasei Comăneșteanu, demnitatea Vitoriei Lipan sau dorința de împlinire a Doamnei T, aspirația spre sublim a Laponei Enigel, ori complexa enigmă a Otiliei.

Orele de limba și literatura română, în care doamna profesoară oficia, vestală în templul lui Hermes Mercurius Trismegistus, aveau frumusețea, solemnitatea și sobri-

etatea ritualului sacru.

Alături de ea te afli în "corola de minuni a lumii", din poezia lui Lucian Blaga, trăiai "înlăuntrul desăvîrșit/ Care începe cu sine/ și se sfîrșește cu sine/ nevestit de nici o aură/ neurmat de nici o coadă/ de cometă" (Nichita Stănescu- Elegia întâia).

Ca moderator al cinaclului "Garabet Ibrăileanu", Violeta Lăcătușu a stimulat cu măiestrie interesul elevilor față de actul creației, fie ea literară, muzicală sau plastică, transformînd ședințele de cerc literar în adevărate "banchete" ale spiritului.

La fel de talentată ca artist plastic și ca literată (este autoare a volumelor

"Simurgul" ed. "Junimea", lași și "Inițiere astrală", "Crigorux"), doamna profesoară ne poartă sensibilitatea într-o lume înaltă a esențelor, pe care cunoscînd-o, pînă la urmă îi aparții.

În casa pitorească din Roman, sub umbrarul din viță de vie, în preajma florilor ce schimbă culori și parfumuri în ritmul anotimpurilor, Violeta Lăcătușu te primește oricînd cu un zîmbet generos și ospitalitate.

Lumina intensă a ochilor ei "adînci", tonusul pe care-l simți pulsînd în vocea doamnei, te îndeamnă să crezi că există un secret al împlinirii spirituale ce se poate trăi în și prin artă, dincolo de zbaterea sterilă a cotidianului stereotip.

Magdalena- Dinela ANECHITEI
Colegiul Național
"Roman Vodă"

PROFIL DE DASCĂL

LUNGA TOAMNĂ FIERBINTE

Multe și complicate sînt problemele cu care se confruntă societatea românească. Nu lipsit de probleme este învățămîntul românesc. S-au rezolvat și s-au schimbat multe... mai rămîn însă foarte multe.

Ca la început de fiecare an școlar, laudele nu mai conținesc. Ba că s-au dotat licee sau școli cu rețele de calculatoare performante, ba că s-a extins programul cornul și laptele, ba că au fost asigurate rechizite gratuite pentru un număr mai mare de elevi, manuale gratuite pentru clasele a IX-a și a X-a, iar acum se derulează programul "Bani pentru liceu".

Certitudinile ce nu pot fi contestate.

Adăugăm aici sutele de săli de sport: Școala Nr. 1- Roman, Liceul Săbăoani, reabilitarea unor școli și dotarea lor cu mobilier nou- vezi Școala Nr. 3 Roman.

Pînă aici toate bune și frumoase- dar în privința condiției sociale a cadrului didactic nu prea s-au întîmplat multe lucruri.

După multe proteste, după o grevă de o lună, pe vremea guvernului Ciorbea s-au mișcat lucrurile la capitolul salarizare. S-au mai acordat indexări, s-au mai redus taxele de impozitare, s-a mai schimbat legislația, cu

toate acestea- SALARIUL în învățămînt este departe de standardele cerute.

Într-un moment de luciditate, pe 14 octombrie 2004, la o oră tîrzie, guvernul a acordat profesorilor din preuniversitar o mărire de 27%- zic ei- iar în mod corect matematic doar 10%. Că s-au dublat salariile universitarilor este foarte bine dar că personalul din preuniversitar a fost uitat este foarte rău. Faptul că liderii celorlalte federații sindicale au semnat protocolul cu guvernul, cu excepția F.S.L.I., a creat o derută generală. În această lungă, toamnă fierbinte am înțeles un lucru: revendicările noastre, ale cadrelor didactice, au șanse de izbîndă numai dacă sînt făcute în momente "favorabile".

Din păcate, deficiențe majore sînt prezente și în rîndul colegilor noștri, membri de sindicat. Puține cadre didactice știu exact obiectivul mitingului din 5 octombrie 2004, organizat de F.S.L.I.

Și comunicarea în interiorul organizațiilor a fost deficitară. Am senzația că intru la clasă ca un învins. Ce educație pot face într-un context în care sînt umilit și nu e vorba de o umilintă personală, pentru că doar de felul cu este finanțată și gestionată, școala, își poate îndeplini idealul de formare a unui om dinamic pentru un comportament social performant și civilizată.

Prof. Valerian PERCĂ

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

GHEORGHE VADANA sau ECHILIBRUL ÎNTRE ANTITEZE

(Urmare din pag. 1)

retragere, atacat din toate unghiurile posibile, obiectul trebuie în cele din urmă să cedeze, să-și dezvăluie frumusețea, inefabilul, misterul.

Aparent realistă, această metodă cultivă figurile de stil, între care sinecdoxa, hiperbola, metafora, sau, traduse în limbaj plastic, detaliul, monumentalitatea, viziunea integratoare.

Prin urmare, în cazul cascadei, vom avea o frumoasă rezolvare plastică a luminii învinse, luminozitatea apei provenind din culori mate, aparent stîse, iar o cascadă a unui pîrîu, ce abia se zărește printre arbori capătă dimensiuni epopeice, de niagară. În fine,

metafora cascadei, una dintre cele mai generoase în semnificații, se destinde între panta rei și voluptatea căderii, plăcere refuzată de aproape toți oamenii, nu doar opusă zborului, ci avînd și dimensiuni biblice.

Subiectul cascadelor e tratat cînd realist, cînd mitic (o cascadă ce trece printr-o pădure), cînd ca decor pentru o narațiune fantastică sau pentru un basm, pictorul asigurînd un fragil echilibru între antiteze.

Florile lui Gheorghe Vadana sînt baroce, dar nu în sens blagian, nu interesează involtul, ca la un Alin Gheorghiu de exemplu, ci compoziția, stabilitatea, structura severă, de triunghi, dar și devenirea cromatică, trecerile fiind spectaculoase, de la galben crom la siennă, de la alb la roșu permanent, așa cum apar la "mutanții" olandezi care au cucerit pietele Europei.

Există și destul decorativism în aceste tablouri, pictorul cedează, ca

un actor vechi, experimentat, hîrșit cerințelor publicului, interpretează la cerere o arie de succes, piața de artă își are legile ei, nu neapărat estetice, dar există și un ce inefabil care îi salvează pictura de acest decorativism.

O surpriză totală o reprezintă tema muntelui, tratată de Gheorghe Vadana în cel puțin două ipostaze: cea de învingător, pictorul cucerind natura, supunînd-o așternînd-o la picioarele sale, privirea devenind panoramică, extazul fiind comparabil cu cel al unui alpinist care a cucerit un vîrf pînă la el inaccesibil și cea a învinsului, a înțeleptului care înțelege că trufășul om nu este decît o parte a naturii, muntele, ca sinecdoxa a întregii naturi devenind copleșitor, imposibil de cuprins chiar cu privirea.

În fine, ca o uvertură a unei posibile evoluții, un tablou cu bărci într-un stil nou, cu tratări neobișnuite, anticipînd un alt Gheorghe

Vadana, cel imposibil de surprins- cuprins într-o formulă artistică, oricît de generoasă ar fi aceasta.

Devenit pe neobservate decanul de vîrstă al pictorilor nemțeni, Gheorghe Vadana se clasicizează frumos, tinerețea sa artistică impresionînd tot atît de mult ca și așezarea sa printre valorile sigure, perene ale acestui ținut încărcat nu doar de legende, ci și de impresionante valori plastice, descoperite sau nu.

Sigur pe unelte sale, artistul se întoarce în cetate. Îl vor recunoaște oamenii ca pe unul de al lor, ca pe o valoare certă?

N-aș vrea să cred că artistul nemțean nu e profet în țara sa.

Eleatic și heraclitic, pictorul nemțean a găsit în final formula unui echilibru dinamic: cel al antitezelor...

ARTA DE A FI DASCĂL

(Urmare din pag. 1)

Profesorul este un actor. Poate juca bine sau prost. Așa cum munca actorului depinde de public, scenarist, regizor și partenerul de scenă, cea a profesorului nu poate exista fără o corelație strînsă cu elevii și părinții acestora, chiar și cu colegii de breaslă. Succesul se împarte la toți, în timp ce insuccesul... Lecția nu este altceva

decît un spectacol teatral interactiv, în care profesorii și elevii ar trebui să îndeplinească pe rînd rolul actorului și spectatorului. Așa piesa ar deveni mai interesantă și mai atractivă, mesajul de la catedră ar ajunge mai repede la elevi. Doar pe fondul unei atmosfere de deplină comuniune între dascăli și elevi, de revelație totală, se poate realiza o lecție de calitate, cu mesaj bine gîndit. Avem dreptate?

TRADIȚIE ȘI MODERNITATE ÎN ÎNVĂȚĂMÎNTUL PRIMAR

Renovarea tehnologiei didactice în școala românească, și mai cu seamă în învățământului primar, se înscrie printre problemele pedagogice fundamentale vizate de reforma școlară. Sensul principal al acestei orientări îl constituie adaptarea la noile realități determinate de progresele științei și tehnicii, cât și obținerea unei eficiențe mai ridicate a activității didactice. Faptul este pe deplin justificat: într-o etapă dominată de ideea accentuării laturii calitative a acțiunilor umane, preocuparea pentru a conferi noi note calitative procesului de instruire și educare devine esențială.

Direcțiile de acțiune pentru realizarea acestui obiectiv se înscriu pe multe planuri. Ele vizează ameliorări de structură și organizare a învățământului primar, perfecționarea conținutului și a metodologiei didactice, îmbunătățirea condițiilor didactico-materiale, a sistemului de relații educaționale.

Eficiența activității de instruire și educație depinde de calitatea muncii celor care conduc acest proces, deci de modul în care este conceput și realizat actul pedagogic.

Școala de ieri și școala de azi

Școala de ieri era o instituție relativ închisă, cu zidurile suficient de înalte pentru a nu permite adierea vântului din afară, întovărășită doar, în anumite limite, cu producția proprie întreprinderii socialiste, a format oameni pentru tipul de muncă încurajat de sistemul social și politic în care exista. Obligatorie în mod real, cuprindea toți copiii și tinerii care, în conformitate cu timpul cronologic, îndeplineau condițiile parcurgerii ei. Organizată centralizat, impunea respect și teamă, iar activitatea elevilor și a profesorilor era strict reglementată și mereu sub presiunea sancțiunii politice sau administrative. Școala era principalul și cel mai complet izvor de informații pentru elevi, nucleul al perfecționării profesorilor. Promova și susținea în relația profesor - elev "autoritatea deontică de sancționare" (J. M. Bochenski) iar, într-o formă

mascată, pe cea de "solidaritate". Sub raport moral acțiunile erau dirijate de codul etic comunist, sursa unui com-
culoarea convenabilă. Dornici să învețe, își predeterminau viitorul prin diplomele obținute pe băncile

portament de cele mai multe ori ipocrit în limite care au făcut valabilă aserțiunea: "una vorbești și alta faci".

Elevii - înregimentați în organizații (Șoimii Patriei, Organizația de pionieri, U.T.C.) aveau astfel clar, fără echivoc avantajul posibilităților de manifestare. Uniformizați prin îmbrăcăminte și individualizați prin numărul matricol, elevii erau mereu în situația de a se supune profesorului, indiferent de calitatea acestuia. Puțin informați extrașcolară, erau gata să acumuleze tot ceea ce li se oferea în școală, în limitele unei ideologii care, atunci când nu îngusta orizontul, îi dădea

școlii. Atașați unor norme morale rigide, au crescut cu frică de profesor, și în respect pentru lumea din care făceau parte. Lipsiți de informație specific occidentală, atent și continuu supravegheați de profesori, nu au cunoscut sexualitatea deșănțată și consumul de droguri, viața în baruri, libertinajul verbal și vestimentar. Au crescut în cuminenție, urmând trasee de viață și profesionale aproape standardizate. Ieșirea din rând, în orice formă s-ar fi manifestat, era sinonimă păcatului biblic și aspru sancționată.

Școala și elevii aveau nevoie de un profesor pe

măsură. Oarecum rigid și scortos, în stare mereu să manifeste din plin autoritatea de sancționare, deținător al informației la care elevii nu aveau acces singuri, profesorul avea ferma convingere că în fața sa elevul reprezintă un obiect de instruit. Înregimentat politic, de regulă într-o organizație unică, el răspundea comenzilor acesteia, trăind totodată sentimentul solidarității de breaslă. Preocupat de propria pregătire, nu doar strict profesională, ci și generală, profesorul avea o anumită stabilitate și încredere că "măine" nu va veni cu surprize ostile lui. De regulă bine pregătit, își consuma timpul între școală și casă, fără să mai caute alte surse de venit. Era orientat spre profesie, motivat în special profesional și mai puțin general-uman (bani, funcții, putere etc). Conduita sa impunea respect elevilor și era exemplară pentru cei din afara profesiei.

Școala de azi se află, fără puțință de tăgadă, într-un proces profund de transformare în care vechii săi piloni de susținere se clatină pe zi ce trece (unii au fost deja dărâmați). Zidurile școlii s-au fragilizat suficient pentru a permite pătrunderea luminii din afara lor cu tot cortegiul de aspecte negative. Părinții și organizațiile politice, sponsorii, hoții de buzunare și bătașii au dat buzna în școală, determinând cursul evoluției. Școala este pusă în situația să ofere ceva atractiv pentru a forma clase, deoarece nu mai deține monopolul informației formatoare, intrând în concurență cu multe alte instituții. Astfel, activitatea de management în cadrul școlii este determinantă pentru afirmarea acesteia.

Elevii sunt principalii "câștigători" ai perioadei post-revoluționare de evoluție a

școlii. Au lepădat uniforma și numărul matricol, au învins monopolul informațional al școlii, au adus în școală viața "adevărată" din afara ei. Acumulând mai mult sub influența mediului social decât a școlii, ei pot să o părăsească atunci când doresc și consideră că nu le mai este necesară. Accesul masiv la informația vehiculată pe canale extrașcolare (T.V., mass-media, Internet), conduce la scăderea interesului elevilor pentru școală și pentru autoritatea epistemică a profesorului. Relațiile cu colegii și cu profesorii capătă dimensiunile democrației, apărând, se pare, mugurii unui proces cu totul inedit în istoria școlii, posibil de formulat astfel: "de la tirania profesorului la tirania elevului", sau "de la educatorul rege, la regentarea de către elevi". Fără să cunoască ținta spre care îl duce parcurgerea procesului de învățământ, sau conștientizând una pesimistă, elevul simte tot mai mult inutilitatea actului la care participă.

Acest tablou al școlii trebuie completat cu al celui care este în situația să se schimbe cel mai mult pentru a recâștiga rolul său normal în angrenajul școlii și al societății: profesorul.

Profesorii nu mai dețin monopolul informației formatoare, fiind parte egală cu elevii în acțiunea de cucerire a acesteia. Ipostazierea lor în rolul dictat de formula magister dixit părăsește tot mai mult în fața elevilor începând chiar din primele clase. Profesorul este mai mult îndrumător al formării individuale decât formator exterior și atotputernic, trezind și însușind în fiecare elev pasiunea și dorința de a se forma. Ei trebuie să stăpânească tot mai bine managementul școlar performant, fără de care orice intenție didactică pozitivă va fi sfârșită de lipsa resurselor materiale necesare.

Pregătirea psihologică și pedagogică anterioară se dovedește insuficientă sau chiar nefolositoare în confruntarea cu elevul nou, cu pretențiile și ifosele lui. Profesorul nu poate impune un model de elev, ci trebuie să lucreze cu elevi reali, aceia creionați mai sus. El se află sub obligația de a-și modifica instrumentele pentru a putea ajunge la rezultatul dorit.

Înv. Domnica HUMĂ, Școala Nr. 4, „Mihai Eminescu”, Roman

Rubrică coordonată de Dan AGRIGORAE

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

Apariția unei cărți cu referință la plutăritul pe Bistrița ne-a stîrnit nu numai nostalgia vremilor cînd de la gura Tarcăului numărăm catargele plutelor sau asistăm la dezastrul vreunei "inchisori" provocate de plutăși mai neîndemînatici, dar și interesul pentru un atare fenomen social-economic cu puternice implicații asupra vieții materiale și spirituale a locuitorilor din lungul acestei văi carpatice. Spre surprinderea noastră, așteptările ne-au fost total înșelate, editura însăși încercînd să se apere, și-n același timp să ne liniștească, afirmînd că "plutăritul pe Bistrița" nu este o lucrare de cercetare științifică și nici de istorie acestei vechi ocupații, ci doar o simplă "reconstituire a atmosferei acelor timpuri pe care autorul, copil fiind, le-a trăit cu intensitate".

Așadar, ne asigură editorul, cartea este una de amintiri; autorul își justifică de altfel hotărîrea întreprinderii încă din capitolul "motivație" în care recunoaște că imboldul scrisului i-a fost "memoriul meu" al lui Toader I. Ștefan din Ghindăoani, cunoscutul autodidact în ale abecedarului.

Cu accente de modestie, Ion H. Ciobanu, autorul cărții ne convinge că și-a dorit să strîngă "într-un tot unitar o serie de întâmplări și impresii din vremea plutăritului". Într-adevăr în prima parte a cărții se prezintă unele referințe privind problema exploatarea

forestiere și a plutăritului din valea Bistriței, dar într-o capitulare bizară, haotică și cu formulări cît se poate de îndoielnice.

Cartea debutează cu istoricul plutăritului epuizat într-o pagină, urmat de descrierea celor trei Bistrițe (moldovă, olteană și ardeleană). Se continuă cu capitolele, "oameni de seamă, călători cu pluta..." și

"Plutăritul pe Bistrița" SAU CUM SE POATE COMPROMITE O IDEE

"drumetînd pe valea Bistriței", acesta din urmă consemnînd cîteva considerații geografice sumare asupra bazinului Bistriței, cu care trebuia, de fapt, început. Urmează o serie de capitole care descumpănesc de-a dreptul, făcînd nu numai discordanță cu subiectul, dar vîdînd în același timp un autor depășit cu mult de cerințele unui atare demers. Printre astfel de titluri reținem: "exploatarea lemnului pentru transport în vederea plutăritului...!"; "despre comercializarea fabricilor...!"; "reguli de igienă ale pădurii și folosirea subproduselor rezultate!"; "despre calitatea produselor!"; "crezul silviculturului"

și-a. În fața unor asemenea formulări și amalgamări tematice comentariile sunt de prisos.

Nici partea a doua a cărții nu este mai unitară așa cum fuseserăm asigurați. În ea, sub genericul "amintiri, amintiri...", autorul își derulează filmul copilăriei și adolescenței, dar în stilul său prolix întîlnindu-se din nou derapaje, cu capitole străine subiectului precum, "piesele

calitatea de militant ecologist, rămîne indignat de edificarea sistemului hidroenergetic bistritean care a întrerupt brutal plutăritul, lacurile de acumulare fiind condamnate după el la o colmatare permanentă prematură; pe loc însă își schimbă registrul, exultînd grațios cînd are ocazia să participe la sărbătorirea a 120 de ani de la nașterea lui D. Leonida, părintele proiectului, dar care nu fusese înțeles de vechii guvernanți!!!

După cum este convins editorul, autorul "are o sumedenie de cunoștințe în domeniu și nu ezită să ni le comunice". Dacă această sumedenie de cunoștințe rămîne doar o înșiruire de fapte și date, slujite cu un stil destul de sincope și cu clișee de mult uzate în zona memoriilor și amintirilor, e musai să conchidem că această carte nu folosește nimănui, iar plutăritul pe Bistrița, subiect atît de interesant și incitant, rămîne pe mai departe un deziderat.

În final, se poate spune că stimulentele autodidactului din Ghindăoani invocat, nu pare să fi fost suficient. În ce privește efortul documentar cît și cel scriitoricesc al autorului, faptul nu face altceva decît să ne aducă în memorie o cugetare a humileșteanului: "a plecat în lume să caute înțelepciune dar nu prea avea unde-o pune".

Constantin GRASU

O CARTE PENTRU PROFESORII DE MATEMATICĂ

Cînd, la 1 septembrie 1959, m-am prezentat la liceul seral de la Stejaru, comuna Pîngărați, ca tînr profesor de matematică, pregătirea mea pedagogică, mai cu seamă cea pedagogică de specialitate, era minimală. Am urmat un semestru, 2 ore săptămînal, un curs de Metodica predării matematicii, urmat de două semestre de practică pedagogică a cîte 3-4 ore săptămînal. În primele două zile, ca profesor, am predat mai multe ore decît ca student practicant. Trebuie să recunoaștem că nici acum situația nu este mai bună, deși există în cadrul fiecărei universități un departament special pentru pregătirea viitorilor profesori. Încă se mai acceptă tacit ideea că "Frizeria se învață pe capetele clienților", deci...

După ce am funcționat un trimestru ca profesor de matematică și fizică la Stejaru, după obiceiurile acelor vremuri, am fost declarat periculos din punct de vedere politic pentru educarea tinerilor și mai puțin tinerilor elevi seraliști și am fost mutat "în interesul învățămîntului" la Liceul Mihail Sadoveanu din comuna Borca, școala unde am funcționat aproape 4 ani. Fiind singurul profesor de matematică la clasele liceului, departe de alte licee, departe de alți colegi de specialitate, am început să încerc diferite metode pentru a face

accesibilă matematica pentru elevii acestui liceu. La 1 septembrie 1963 am fost transferat la Liceul din Bicaz unde am întîlnit un colectiv de tineri profesori de matematică dintre care amintesc pe: prof. Vasile Țifui, prof. Florica Frunzeți, prof. Dumitru Gavril, prof. Gheorghe Amaicii, prof. Vasile Mihăilescu. În cadrul acestui colectiv, în lipsa unor manuale bune și a unor metodici de specialitate, am dezbătut multe probleme ale predării matematicii. După 4 ani de activitate la Liceul din Bicaz am predat la fostul Institut Pedagogic de 3 ani din Bacău, timp de mai mulți ani, un curs de Metodica predării matematicii în școala generală. Cu acest prilej, în cadrul cursurilor, seminarilor și al practicii pedagogice, am încercat să-i învăț pe studenții mei, viitori profesori de matematică, ceea ce nimeni nu m-a învățat pe mine la universitate și de care aș fi avut nevoie ca tînr profesor de matematică. Cu ocazia unor inspecții speciale pentru obținerea gradului I în învățămînt m-am întîlnit cu unii din absolvenții ce au urmat acel curs de Metodica predării matematicii. Unii din-

tre ei m-au întrebat de ce nu am publicat cursul pe care l-au urmat ei și în special materialele pe care le discutăm în cadrul seminarilor, precizînd că și acum, după mulți ani de la absolvirea facultății, ei folosesc notițele luate în acea perioadă.

Lată cîteva din motivele care m-au determinat să scriu această carte intitulată "Carte pentru tinerii profesori de matematică (și nu numai...)", carte apărută în Editura Egal din Bacău, în luna august 2004. Ea se adresează studenților care se pregătesc să devină profesori de matematică și mai cu seamă tinerilor profesori de matematică în primii 5-10 ani de activitate și poate fi de folos chiar și celor mai în vîrstă. Cartea poate fi folosită și de elevii din clasele XI-XII.

Această carte nu este un tratat sistematic de Metodica predării matematicii, ea prezintă unele din preocupările autorului în această direcție. Conținutul cărții constă în: - unele teme publicate de autor în "Gazeta Matematică Seria A" și în alte reviste sau volume editate de Societatea de Științe Matematice; - unele materiale

care au fost prezentate la diferite sesiuni de comunicări științifice și textele unor conferințe ținute pentru profesorii de matematică în diferite ocazii; - unele teme discutate la seminarile cursului de Metodica predării matematicii; - însemnări asupra unor lecții la care am asistat în cadrul unor comisii metodice, cercuri pedagogice, practicii pedagogice și inspecții speciale.

Capitolele I-X cuprind unele idei și propuneri ale autorului privind predarea unor teme din programele școlare. Scrierea lor a fost determinată de nemulțumirea autorului față de cum erau (sau sunt) prezentate aceste teme în programele școlare și manualele din perioadele respective. Predarea temelor respective sub forma din această carte a început la Borca, a continuat la Bicaz unde multe dintre ele au fost discutate ore întregi în cadrul colectivului de profesori de matematică și fizică și apoi la Școlile generale nr. 5,7,15 și Liceul Economic din Bacău.

Capitolele XI-XIV se referă la unele probleme generale ale predării matematicii, iar capitolul XV intitulat

"Unele modele pentru predarea matematicii" pune la dispoziția cititorului descrierea unor modele imaginate și construite de autor la Stejaru, Bicaz și Bacău pentru a fi folosite la predarea unor lecții de algebră, geometrie și trigonometrie.

Majoritatea capitolelor sunt urmate de bibliografia citată și uneori de prezentarea unei bibliografii suplimentare, cuprinzînd lucrări referitoare la tema respectivă (ca în cazul capitolelor I,VI,XV).

Lucrările citate în aceste bibliografii pot fi folosite atît pentru pregătirea unor lecții, unor examene de definitivat sau gradul II, cit și pentru redactarea unor lucrări de gradul I, pentru pregătirea unor referate ce urmează a fi susținute în cadrul comisiilor metodice sau cercurilor pedagogice.

Lucrarea are 275 de pagini și este difuzată în județul Neamț de firma Bibliopolis (îngă Casa de cultură) din orașul Piatra Neamț.

Eventual, informații privind procurarea cărții pot fi obținute la adresa de e-mail: vpopa@ub.ro sau la telefonul 0234/511622.

Îmi exprim speranța că această carte va fi de folos celor cărora le este adresată.

Prof.univ.dr. Valeriu POPA
Universitatea din Bacău

Note de lector

TRECEREA PRIN PURGATORIU

Cel mai recent roman semnat de Laurian Ante (a 11-a sa carte publicată în cei 30 de ani ce au trecut de la editarea volumului de proză scurtă "Hoțul de cîini", Litera, 1974) este o carte prin care autorul își propune, și în mare parte reușește (în ciuda dimensiunilor reduse- 100 de pagini), să pună în discuție, fie și numai enunțiativ, toate problemele (politice, economice, sociale și culturale) cu care se confruntă societatea românească, în tranziția care în curînd va împlini "vîrsta" menționată în previziunile unui "oracol" contestat de toată lumea în 1990.

Ca și eroul cărții sale- Dumitru, scriitor care în timpul regimului comunist a fost "turnat" la securitate pentru "vina" de a fi scris un roman, "Cain și Abel", în care incrimina pe cei doi dictatori și regimul impus de către aceștia, roman pe care intenționa să-l trimită în Occident, Laurian Ante este convins că prin scrisul său înfățișează "urîtenia societății în care trăim" și pe care o consideră "o blestemată cetate babilonică unde oamenii gîndesc ceva, spun altceva și se comportă contradictoriu". De la spusele lui Dinescu, pe care îl citează, "trăim astăzi în două lumi paralele", detaliînd: "cei îmbogățiți hălăduiesc pe bulevardele fericii, iar /.../ cei năpăstuiți, plîngînd prin piețe cu sacoșele goale în mîini, sau la ușile farmaciilor, ca într-o tragedie antică", la "politicienii lumii/ care/ își împart după bunul lor plac felile de cașcaval, iar de cealaltă parte gîndaci mici ca noi abia reușesc să se strecoare printre crăpăturile zidurilor", nimic nu este uitat sau ocolit de Laurian Ante. Mai mult,

autorul surprinde unele trăsături ale comportamentului românului: "ne mulțumim să ne ducem la vot din patru în patru ani, lăsînd apoi totul pe seama politicianilor veroși. În schimb, după unele vreri, am dărîmat statuile lui Antonescu, preocupăți mai mult de cîte neveste a avut Ștefan cel Mare, decît de numărul mănăstirilor ridicate, și-l plîngem pe Ceaușescu după ce i-am luat capul într-o zi de Crăciun. În rest, pe mai toate posturile de televiziune ni se oferă manele cu fătuși goale care încearcă să ne convingă, scuturîndu-și fundurile, că-ntreaga țară nu este preocupată decît de satisfacerea poftelor sexuale", sau "Ignorăm capitalismul, dar ne călcăm în picioare să prindem un loc la cules căpsuni în Spania", ori "La noi, pe fiecare șant, birt sau colț de stradă se înființează ad-hoc cîte un "parlament" unde se pune țara la cale. Fiecare își dă cu părerea despre toate /.../, ne urîm unii pe alții într-o babilonie plină de pasiuni /.../ Ne bălăcim în sărbători și tăieri de pamblici ori de cîte ori ni se ivește cîte o ocazie...", uneori tonul narațiunii atîngînd vehemența pamfletului politic, mai ales cînd este de părere că nenorocirea noastră, a românilor, este că ne credem mai deștepti decît alții și ne pricepem nemijlocit la toate problemele ivite pe suprafața pămîntului".

Probabil toate aceste aspecte tratate la modul direct, frust, fără o contribuție deosebită a mijloacelor specifice operei de ficțiune, precum și o lectură fugitivă, cînd e vorba de un scriitor de provincie care nu intră în sfera unde acționează "regula" "tu scrii despre mine, eu scriu despre tine, tu mă publici eu te public..." l-au determinat pe unul dintre criticii de "primă linie" (nu folosesc englezismul) să-l scuze pe Laurian Ante de "naivitate".

"Cain și Abel" este romanul care aduce în discuție și are contribuția sa la vindecarea unei "boli" de care suferă societățile postcomuniste: necunoașterea de către victime a tortionarilor din cauza cărora au suferit ani grei în închisori. Una dintre aceste victime, scriitorul Dumitru, "din nevoia fizică de a se apropia de oameni", își propune "un fel de autoexil menit să-i tempereze dorința de răzburare, devoratoare în singurătate" și ajunge la concluzia că vindecarea sa se va produce într-un azil unde oamenii sînt la "vîrste cînd bilanțurile vieții/ sînt/ deja încheiate /.../ Azilul părea să întrunească /.../ cerințe pe care el le căuta în dorința sa de "resocializare"..."

Azilul, pentru Dumitru, devine un purgatoriu care îl face, în finalul cărții (e drept melodramatic și mai puțin verosimil pentru cititor) să speră că a pășit alături de Vera pe drumul vindecării.

Discursul narativ al romanului este mult mai complex, dar nu mi-am propus să povestesc subiectul, ci doar să incit la lectura unei cărți în care cei de vîrsta autorului vor retrăi aceleași duioase amintiri ale bucuriilor adolescenței din anii '50-'60 ai secolului trecut de care a beneficiat autorul în orașul de la poalele muntelui Pietricica sau vor simți olfactiv parfumul romantic al unor locuri pitorești din Bucureștii anilor de studenție; Laurian Ante contrazicîndu-se chiar de două ori și afirmînd ca și Marin Sorescu (v. piesa de teatru "Iona"), că "Lumea nu e morală, viața-i o porcărie frumoasă și nu întodeauna dacă ai ținut drumul drept primești și premiul cel mare" sau "în care noi oamenii jucăm rolul unor mercenari ca să facem rele".

Constantin TOMȘA

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

DOAMNE, DOAMNE, A PUTREZIT DE TOT DANEMARCA

R: Rămăsesem la turneul din Japonia...
C.Gh.: Da, să vă povestesc: am trecut cu avionul peste Cercul Polar, am văzut ghetarii, toți colegii dormeau, dar eu am vrut să mă uit pe geam. Eram peste Siberia și aici era noapte și tot aici era zi... ceva fantastic! Spectacolul a fost un mare succes. Ce a fost ciudat pentru mine că japonezii stăteau nemișcați, mai mult, nu a aplaudat unul la pauză, asta ca să nu deranjeze, am înțeles eu mai tîrziu, în schimb, la final au aplaudat în picioare 15 minute.

R: Ce v-a surprins mai mult în Tokio?
C.Gh.: La Tokio, nu-mi plăcea să stau în cameră, plecam

la plimbare și am văzut că în fața hotelului erau niște stive lungi, pline cu umbrele și a luat unul o umbrelă și a plecat mai departe. Mi-a explicat portarul că e un circuit al umbrelor prin oraș, adică atunci cînd se termină ploaia, sau traseul, omul pune umbrela în alt stativ, de la un alt hotel, unde ajunge el. Nimeni nu pleca acasă cu umbrela, erau umbrele de o persoană și de două persoane. Mă gîndeam ce-ar fi la noi?!

Al doilea șoc a fost acela că m-am rătăcit, pentru că în tot orașul se schimbau noaptea florile și luminile din fața tuturor clădirilor și nu am mai recunoscut hotelul în care eram cazați, deși plecasem din el de două ore. M-a salvat un polițist care stătea într-o gheretă la colț de stradă, i-am spus că sunt din România, știa doar "Ceaușescu- pic, pic!" și cînd a

auzit Hotel Washington mi l-a arătat cu degetul- era chiar în fața mea, dar îi schimbaseră între timp toată fața.

m, căsuțe făcute din cartoane, ale celor care nu aveau unde să locuiască, dar ce-i interesant este că aveau gemulețe din plastic și

De vorbă cu actorul Constantin Gheneșcu (2)

Am mîncat la un colț de stradă, dintr-un cazan cu apă fierbinte, o bucată de șarpe cred și am mers cu metroul. Noaptea pe străzi e o liniște perfectă, iar în metrou oamenii sunt foarte curați și foarte triști. Eu cred că ăia muncesc mai mult decît trăiesc! Dar contrastul este că nu au numai bogăție, ci și urîtenie, de exemplu la intrarea în metrou, erau de o parte și de alta, cam 500

preșuri la ușă, unde își lăsau încălțările. Altfel, m-am încurcat tare cu fusul orar, nu știam cînd să mă culc, decît atunci cînd începam să casc!

R: Vorbii-ne despre teatrele în care ați lucrat în București...

C.Gh.: În București am sărbătorit 35 de ani de scenă și 60 de ani de viață. La Bulandra am jucat alături de niște actori care mi-au fost idoli și n-am putut să

cred niciodată că voi fi coleg cu ei: Irina Petrescu, Ion Besoiu, Mircea Albulescu, Rodica Tapalagă și mulți alții. Am descoperit că sunt oameni ca și mine, au aceleași spaime în fața unei premiere. Jucăm împreună în "Nebunia regelui George". În profesia noastră există o comuniune deplină, iar eu cred că Bulandra este un loc cu adevărat deosebit, mai cu seamă pentru faptul că nu am auzit acolo nici o singură înjurătură, se vorbește numai cu "dumneavoastră", sunt cu adevărat profesioniști, este minunat!

Cît despre teatrul Mundi, este unul care promovează piesa de teatru românească, atît contemporană cît și clasică. Se află în inima Bucureștilor, pe o stradă paralelă cu Dorobanții, într-un fost cinematograful, dar se joacă cu o pasiune și o dăruire cum am văzut în

străinătate la ceea ce ei numesc teatru de cafea, cu 100 de spectatori, într-o intimitate maximă și c-o poftă de joc asemenea cu cea de la Piatra Neamț cîndva. Subliniez cîndva, pentru că ce văd eu că-i lipsește TT-ului astăzi, îi lipsesc bătrîni. La Teatrul Mundi joc într-o piesă românească a unei debutante, Ioana Crăciun, care este lector universitar la Germană-Engleză. Piesa e o parabolă după "Tinerete fără bătrînețe" în care am un rol, care altul, decît unul în care sunt chemat să joc, acela al unui academician nebun, care are o replică de final, care îmi place foarte mult: "Doamne, Doamne, a putrezit de tot Danemarca!"

Dumitrița VASILCA

BALADE ȘI VIITOARE LEGENDE!!

In lumea plină de lupte electorale, de migrări și promisiuni, de spaime legate de „a fi sau a nu mai fi un nou an școlar...”, o toamnă generoasă își scoate bobocii surprinzători! Doar au înflorit și merii de la Câmpulung în această toamnă! Sigur, măcar ei sunt cu noi!

Prin covorul decolorat al vremurilor pe care le trăim și-al toamnei noastre, răsar albele și parfumatele realizări ale școlii și ale oamenilor ce trudesc cu drag (uitând apostolic răul ce li se face) pentru ca „recolta de mâine să fie bogată”, mai bogată cultural, spiritual, uneori - cu sprijinul european - și material. Din „Pădurea de argint” de la Văratec slujitorii Școlii Nr. 1 Vânători își trimit „ambasadorii” prin Europa cu exemple de bună practică, cu rezultatele cercetărilor pe care

le fac elevii și profesorii acestei școli, lucrând și preluând datele prin satelit și utilizând o aparatură performantă procurată prin proiecte europene. Domnul prof. Mihai Iuțesen, directorul acestei școli veghează, de acasă, la drumul spre succes al profesorilor și elevilor care au fost trimiși la „Sărbătorile științei”.

Tot din vreme, străluce (și răsare o școală relativ nouă, care, de un deceniu cultivă dragostea pentru frumos și pentru cunoaștere, prin dascălii și elevii săi de acum și de odinioară - acum oameni realizați ce știu să respecte și să iubească școala! Pe holurile Școlii „Roman - Mușat” se aude cânt de sărbătoare și de împlinire cu și despre oamenii care au sfințit locul și continuă să facă din școala lor „nu o instituție cu ziduri reci... ci o casă a noastră” după cum ne spun d-nele Profesoare Maria Popa și Dorina Tiron- directoarele acestei școli.

**Niculina Niță -
CCD Neamț**

VIITORUL LOR DEPINDE DE NOI, VIITORUL NOSTRU DEPINDE DE EI!” 10 ANI - ISTORIE ȘI BILANT

De mult au fost uitate vremurile când elevii învățau „într-o odaie scundă în care ne era cald vara și frig iarna. Acum, băieții învață într-alt loc într-o clădire nouă, naltă și frumoasă.” Aceste cuvinte aparțin marelui prozator moldovean, Mihail Sadoveanu, amintindu-și de învățătorul său. Peste decenii, un alt domn Trandafir, prof. Ioan Niță, pe atunci (în 1994), inspector școlar general, căruia îi mulțumim din suflet și acum, „în colțul acesta de țară” a ridicat un nou lăcaș de cultură, Școala Nr.9 din Roman, astăzi, „Roman-Mușat”, cea pe care o sărbătorim. Să ne amintim un fragment din

cuvântul domniei sale, când, împreună cu prefectul județului, avocatul Alexandru Casapu și cu alți oaspeți de seamă, a participat la deschidere: „O vară fierbinte petrecută mai mult la Roman pentru a supraveghea îndeaproape lucrările, o muncă asiduă, răspândită, în final, cu bucurii și satisfacții...”

Data în folosință în anul 1994, clădirea se înalță mândră și trainică, parter și trei etaje, cu săli spațioase, cu coridoare ce impresionează prin luminozitate, curățenie și eleganță. Dacă la început știam doar că sunt săli pentru laboratoare, în scurt timp, acestea au fost dotate cu mobilier și material didactic (hărți, eprubete, instrumente, aparate de măsură, instalații electrice). Atelierele au devenit funcționale prin dotarea lor cu mașini de cusut, bancuri, aparat de suduri, mașini de prelucrat lemn, mașini de găurit).

Era necesară, de asemenea, o bibliotecă. Lângă volumele

cumpărate prin grija Inspectoratului Școlar Neamț, s-au așezat cele donate de elevi și cadre didactice. Astăzi numărul este aproape de 8.000.

Ne mândrim deopotrivă cu amenajarea primului cabinet multimedia dintre toate școlile românești, care de la început, adică din 1996, a avut 8 calculatoare. Pe parcurs numărul lor a sporit, fie prin donații, fie prin dotare proprie, ajungând astăzi la 15.

Prin multă muncă și devotament, la un an de la deschiderea școlii, s-a dat în folosință sala de sport dotată cu tot ce este necesar pentru buna desfășurare a orelor de educație fizică. Acestea i se adaugă un teren de sport și un altul existent în curtea interioară, unde elevii desfășoară activități sportive, conform dorințelor lor și al calendarului competițional al școlii și al municipiului. Lambrisarea sălilor de clasă și a holurilor a fost o altă realizare remarcabilă cu care ne mândrim, acțiune ce s-a finalizat în anul 1996. Prin grija părinților au fost înlocuite ușile sălilor de clasă.

Conectarea la INTERNET, atât de necesară în zilele noastre a constituit un obiectiv prioritar. Realizată, mai întâi, prin dial-up, astăzi, toate calculatoarele sunt în rețea, cu o conexiune nonstop. fiind folosită de elevii și cadrele didactice din școală în orele de curs și în afara acestora.

Cu o tradiție de un deceniu, școala noastră are porțile deschise pentru toți cei care au nevoie de educație, indiferent de etnie sau religie.

Răsplata muncii noastre se regăsește și în rezultatele elevilor. La examenele de capacitate sau la testările naționale, întotdeauna promovabilitatea a fost 100%.

Glasiurile elevilor noștri, care au terminat clasa a VIII-a, se aud acum pe holurile celor mai renumite licee sau colegii ale Romanului.

La olimpiadele școlare, elevii noștri au demonstrat o pregătire serioasă, dovadă că noi, cadrele didactice, muncim.

O scânteie izvorâtă din sacrificiu, dăruire și profesionalism a luminat mintea multor generații de elevi. Recunoștința lor, acum oameni maturi, studenți sau liceeni, ne dă acel minunat sentiment de împlinire și de mândrie.

Nu o instituție cu ziduri reci și impunătoare am ridicat de-a lungul celor 10 ani, ci o casă a noastră, cu temelii de stabilitate și acoperiș de speranță.

Peste ani, trecătorul prin această casă va spune: „Aici e o parte a sufletului meu.” Aceasta este cartea de vizită a cadrelor didactice, a foștilor și actualilor noștri elevi.

Colectivul nostru s-a format și s-a sudat pe parcursul celor 10 ani după principii sănătoase care au avut ca fundament: conștiința profesională, respectul și spiritul colegialității, împlinirea afectivă și marea disponibilitate pentru introducerea noului în realizarea performanțelor în școală. Suntem o mare familie, în care fiecare își găsește locul și își cunoaște rostul.

**Prof. Maria POPA -
directorul Școlii „Roman - Mușat”;
Prof. Dorina TIRON -
director adjunct al Școlii „Roman - Mușat”**

ACTIVITATE FRUCTUOASĂ ÎN DERULAREA PROIECTELOR

A trecut mai bine de un an de când Școala Profesională a câștigat și derulează proiecte școlare de actualitate în cadrul Agenției SOCRATES prin proiectele Comenius1, cu parteneri - școli și colegii din Franța, Suedia, Italia, Grecia și România, cu titluri ce converg spre educația ecologică și ocrotirea naturii:

- „Pădurea istorie și realitate”
- „Planeta albastră apa”
- „Promovarea valorilor naturale în cadrul Clubului ecologie Ecomil 2002”.

Profesorii și elevii participanți la aceste proiecte au dovedit multiple aptitudini și spirit de lucru în echipă, au participat la multe acțiuni precum și comunicări științifice. Cea mai recentă acțiune este participarea unei delegații a Școlii Profesionale Vânători Neamț la Paris la sesiunea de comunicări științifice organizată în Franța între 9-17 octombrie.

În săptămâna 9-17 octombrie, în toata Europa s-a aniversat „Sărbătorile științei” unde au fost invitați și partenerii proiectului Comenius 1. Din România, au reprezentat Școala Profesională Vânători Neamț: prof. ing. Petrariu Elena și eleva Ursache Georgiana cu parteneri din Brolo - Sicilia (Italia). Cu această ocazie delegația Școlii Vânători a participat la foarte multe evenimente științifice desfășurate la: Muzeul național al Istoriei naturii în Paris; Muzeul de la Samara (evoluția omului); Universitatea Tehnică unde a participat și președintele societății științifice tehnice din Franța.

Au fost susținute și prezentate: Activități de transect în pădure sub coordonarea unui reputat cercetător, Jaque Bouvouloux; Teledetecție la Colegiul Sonya Delaunay; Participarea la Simpozionul științific de la Gouvieux în care s-au prezentat rezumate ale activităților susținute în cele trei școli, iar eleva Ursache Georgiana a avut o intervenție remarcabilă.

În urma acestei ieșiri s-a convenit să fie continuate activitățile la Clubul ecologic transect și teledetecție cu elevii membri ai clubului și concomitent Clubul ecologic își va desfășura activitățile stabilite în afara proiectului Comenius prin:

- ecologizarea pe traseele turistice din cadrul comunei Vânători;

- realizarea numărului 6 al revistei clubului;
- lansarea paginii Web;
- convorbiri prin Internet cu teme ecologice cu elevi din Franța, Italia, Suedia;
- dezbateri tematice și difuzare de filme documentare pe tema natura, de două ori pe lună;
- amplasarea de adăposturi pentru lilieci;
- continuarea activităților de pictură pe sticlă, lemn, piatră, sculptură și împletituri de nuiele;
- realizarea de stampe prin refolosirea resturilor textile
- susținerea de spectacole pentru promovarea datinilor și obiceiurilor locale;
- participarea la toate activitățile și solicitările venite din partea Parcului Natural Vânători Neamț.

Prin activitățile și parteneriatele dezvoltate și realizate până în acest moment Școala Vânători s-a apropiat foarte mult de școala modernă practică în U.E. și sperăm că vom fi printre școlile județului cu deschidere spre nou, spre un învățământ modern.

**Profesor - Mihai IUȚESEN
Directorul Școlii Profesionale Vânători Neamț**

Pagină realizată de Niculina Niță - CCD Neamț

Revenirea la pluralism educativ

În prima jumătate a secolului al XX-lea s-au dezvoltat noi pedagogii, înregistrându-se o serie de experimente și de experiențe care au îmbogățit educația tradițională.

Educația nouă generează fenomenul pluralismului educațional și impune ca realitate școlară alternativele educaționale în care copilul și nu dascălul se află în centrul atenției.

Victor Hugo afirma că „nimic nu este mai puternic decât o idee căreia i-a venit vremea”. Decembrie 1989 a însemnat pentru slujitorii învățământului și vremea pluralismului educativ.

Celor care se străduiesc să-l confirme pe Plutarh atunci când susținea: „Copilul nu este un vas

ce trebuie umplut, ci o tortă care trebuie aprinsă” li se cuvin grațitudine și cuvinte de apreciere.

Ministerul Educației și Cercetării susține dezvoltarea pluralismului educativ, iar prezența alternativelor educaționale în sistemul național de învățământ reprezintă o confirmare a virtuților educației centrate pe elev și o validare a eficienței promovării educației pentru libertate.

Motivele pentru care s-a revenit la pluralism educațional în peisajul educativ nemțean sunt multiple, unele discutabile. Pluralismul educativ generează, printre altele, așteptări, dar și mituri sau prejudecăți despre

învățământul alternativ. Legitimitatea unei alternative se dobândește prin eficiența unor căutări și experiențe continui. Alternativa nu trebuie anchilozată în tiparele primordiale, ci ea trebuie prăminată continuu, cu menținerea fundamentelor, care-i conferă identitatea.

Un învățământ în care accentul se pune pe achiziția și reproducerea unor capacități și abilități dinainte cunoscute, prin metode prestabilite, care creează ierarhii, trebuie înlocuit cu unul care să asigure competențe și care să formeze oameni capabili să învețe toată viața, apti să răspundă adecvat la

schimbările sociale, politice, de mediu, informaționale, culturale și tehnologice.

Alternativele educaționale nu reprezintă pentru învățământul nemțean cel puțin deocamdată, un obiectiv major. S-a acumulat ceva experiență în domeniul alternativei Step by Step și a învățământului particular.

Unele informații relevante după prima evaluare instituțională a subsistemului alternativelor educaționale concepută de serviciul de specialitate din Direcția Generală de Evaluare, Prognostic, Dezvoltare nu sunt stocate de către alternativele educaționale din județ.

Pentru a preveni eventuale

distorsiuni în receptarea mesajului, menționăm că prezența tendințelor specifice alternativelor educaționale nu are conotații negative, evidențierea unor exagerări sau identificarea unor stereotipii nu trebuie interpretată ca reflecție critică la adresa sistemului, ci trebuie acceptată ca o soluție pentru optimizarea activității educative, întrucât prezența pluralismului educațional în învățământul nemțean este benefică.

Trebuie întărită în continuare ideea că încurajarea pluralismului educativ de către Ministerul Educației și Cercetării nu e un simplu slogan, ci este o politică pe termen lung, a cărei

strategie înseamnă respectarea standardelor, performanță și calitate în pregătirea elevilor.

Este de dorit existența a cât mai multor unități de învățământ alternativ în județ care trebuie justificată numai prin caracterul performant al activității, prin rezultatele deosebite în educarea copiilor și prin valorificarea posibilităților și oportunităților pe care fiecare copil le are.

Conform art. 21 din Regulamentul de organizare și funcționare a învățământului alternativ de stat și particular din România, specificul alternativei se poate manifesta în curriculumul la decizia școlii sau în activități extracurriculare, care pot fi urmate respectând reglementările în vigoare.

**Inspector școlar,
inv. Vasile
DRĂGĂNESCU**

Lumea lui J. R. R. Tolkien (I)

Absovent al universității timișorene, secția filosofie, Robert Lazu e de mult timp preocupat de un domeniu care își face loc abia de câțiva ani în orizontul de așteptare al publicului ultimei modernități: imaginarul digital și al noilor „povești”. A publicat prin diferite reviste literare și pe Web numeroase articole despre jocurile electronice, internet și genul literar contemporan cunos-

cut sub numele de „fantasy”. Dar preocuparea sa majoră e lumea cărților lui Tolkien, pe care se străduiește să o prezinte în subtextul ei profund celor ce o cunosc doar din ecranizarea recentă a trilogiei Stăpânului inelelor sau chiar din lectura pasionantă și greșit înțeleasă a operelor lui. Micul studiu Lumea lui Tolkien, apărut la editura „Hartmann” din Arad pare a fi doar începutul unor proiecte viitoare mai elaborate despre „poveștile” profesorului de la Oxford.

Cartea cuprinde mai multe

sețiuni, începând de la un „Cuvânt către cititori” și „Reperle cronologice” ale creatorului hobbit-ului, până la concluziile puse sub un titlu incitant, „Secretul lui Tolkien”. Robert Lazu își începe demersul printr-o critică atentă a traducerilor românești din Tolkien. Din cele câteva transpuneri - O poveste cu un hobbit a Catinăi Ralea și a lui Leon Levitchi, din 1975, reeditată în 2002; Povestea unui hobbit a Junonei Tutunea, din 1995 - doar prima ar fi mai reușită, îndeosebi în ceea ce privește fluenta naratiunii și mai puțin în licențele semantice. În schimb, monumentalele The Lord of the Rings și Silmarillion, apărute între 1999-2003 și traduse de Irina Horea și Gabriela Nedelea, „reprezintă o reușită, remarcabilă nu doar datorită cursivității și fluenței versiunii românești, cât mai ales datorită justei translatare a personajelor „Lumii de mijloc” în contextul literaturii autohtone” și „ne prilejuiește, în sfârșit, cunoașterea întregului context mitologic al creațiilor lui Tolkien”.

Absența reperelor exegetice foarte relevante asupra substratului mito-istoric al „poveștilor” tolkieniene sau prezența unora

bazate doar pe viziunea filmelor îl face pe R. Lazu să constate un vid hermeneutic uriaș și să încerce primele conjecturi. Premisele lui pornesc nu numai de la texte, ci și de la consultarea corespondenței și a unor date din biografia autorului Stăpânului Inelelor. Catholic ferment, rămas fără părinți de tânăr, Tolkien a fost crescut și educat de un preot iezuit, care îi plătește taxele școlare de la „Oxford University”, unde e și primit ca profesor de literatură și limbă engleză veche în 1925 și de unde se pensionează în 1959. Căsătorit în 1916 tot cu o catolică, Tolkien e „pus în situația fericită de a transmite copiilor focul credinței creștine, însoțit de valorile umanismului clasic” și, în acest scop, „se folosește din plin de cultura sa extinsă în materie de mitologie, lingvistică, folclor și teologie pentru a inventa...povești”. E momentul inventării micului Bilbo Baggins, eroul primei „povești”, The Hobbit or There or Back Again, publicată în 1936. Iau ființă, astfel, primul personaj și primele trăsături ale lumii fascinante pe care o va extinde ulterior prin noi și noi epoei fantastice. Dar, observă R. Lazu, substratul mito-

istoric al narațiunilor lui Tolkien a fost greșit interpretat. Apariția obiectelor magice precum inelele, a vrăjitorilor, a castelelor și înfruntărilor cu iz medieval, a unor „pământuri” și a unor făpturi imaginare i-au făcut pe cei ce s-au aplecat asupra universului tolkienian (printre alții, Alexandru Mironov, Bertrand Russell) să-l plaseze în zona literaturii „fantasy”, ce amestecă supranaturalul cu miraculosul și pe oameni cu divinitățile, dezvoltând fie o lume fără o religiozitate precizată (sau păgână, ceea ce e totuna), fie una de-a dreptul atee. „Nimic mai fals”, spune R. Lazu despre asemenea interpretări. „De la prima până la ultima propoziție totul trădează, din nou, o hermeneutică atee aplicată fără discernământ operelor tolkieniene”. Analizând scrisori ale profesorului de la Oxford, scrisori ce conțin texte programatice despre literatura pe care însuși o practică, Lazu afirmă că „eroii lui Tolkien ne transmit un adevăr al moralei creștine pentru care niciodată nu vom fi făcut destul”. Cultul nobleții, al milei, al superiorității binelui ce trebuie să învingă fac din Tolkien „mai mult decât un creator de mituri”, „un moralist, un educator al nostru, al

tutor”. Lazu e convins că o poetică bazată pe credința creștină stă la temelia tuturor „poveștilor” tolkieniene, și aduce în sprijin numeroase argumente, citând fragmente epistolare și chiar versuri ale celebrului autor. Toate duc la ideea că „J. R. R. Tolkien nu este un scriitor creștin, ci este un creștin care scrie romane. Și încă unul care scrie seacă o concepție foarte subtilă despre modul în care valorile religioase trebuie incluse în textura poveștii. Concepție care, să recunoaștem, nu e lipsită de ambiguități și primejdii”. Una dintre mărturisirile citate e relevantă și ar putea sta ca motto pentru orice încercare exegetică asupra operelor lui Tolkien: „Bineînțeles că Stăpânul Inelelor este o operă în mod fundamental religioasă și catolică; mai întâi în mod inconștient, dar la revizuire în mod conștient. De aceea, în lumea imaginară, nu am inclus sau am îndepărtat toate referințele la orice ține de religie, de culte sau de practici.

(Continuare în numărul viitor)

Adrian G. ROMILA
Robert Lazu, Lumea lui Tolkien, Hartmann, Arad, 2004

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

Centenar Ion Biberi

PEDAGOG AL "LUMII DE MÎINE"

Ion Biberi face parte - fără îndoială - din galeria creatorilor de cultură românească patrimonială. Învățămintele vieții lui și învățăturile din operele sale ne sunt necesare în "lumea de azi" (titlul unei lucrări biberiene din 1980) și, mai ales, în "lumea de mâine" (titlul lucrării lui din 1945). Lumea de azi este amenințată cu autodistrugerea. Singura forță (energie) salvatoare este educația cu nucleul ei învățământul.

Sprijinit pe o întinsă erudiție, Ion Biberi (1904-1990) a profesat ca medic psihiatru de elită, în Franța și în România. Faptul că n-a rămas la Paris, unde și-a completat studiile și a fost invitat să rămână, e o luminoasă pildă pentru tineretul român. Ca adânc intelectual a abordat, cu egală competență, variate ramuri ale culturii: psihologie, filosofie, estetică, sociologie, etică, antropologie, literatură (roman, nuvelă, teatru), critică și istorie literară. În toate și mai presus de toate s-a afirmat ca educator (pedagog), practician și teoretician.

Cei care au avut privilegiul să-l aibă ca profesor de anatomie în clasa a VII-a de liceu (printre care se află și cel ce scrie aici) au fost pătrunși de ceea ce el a numit "iradierea și ascendența prezentei fizice a profesorului". Poate că a afirmat aceasta cu gândul la marele profesor, pe care l-a avut în ultima clasă a liceului "Traian" din Turnu Severin (unde se

născuse), la nemțeanul Al. Rezermeriță, născut la Cotu-Vameș, din județul nostru.

Cunoscutul universitar ieșean, C. Ciopraga, apreciază, în articolul "Ion Biberi" (Cronica, 1 februarie 1980): "intențiile pedagogice, educative domină în cărțile: "Arta de a trăi" (1970), "Arta de a scrie și de a vorbi în public" (1972), ca și în "Argonautii viitorului" (1971), care -adăugăm noi- are ca subtitlu "Colocviile adolescenței".

Valoroase idei pedagogice a răspândit susținut în revistele de specialitate: Gazeta învățământului, Revista de pedagogie, Colocvii, Forum. Amintim doar două titluri strîns legate de tema noastră: "Pedagogia creativității" și "Învățământul și cibernetica", dialog cu Emanuel Nicolau (Colocvii, nr. 8 și 9 din 1980).

Desigur, ideile pedagogice s-au născut și au rodit pe fondul concepției generale despre om, despre finalitatea existenței lui în societate, concepție indusă - la rîndu-i - de viziunea românească a lumii sau, după formularea lui Mircea Vulcănescu, de "dimensiunea românească a existenței".

Supunem atenției onoraților lectori câteva gânduri pedagogice ale ilustrului nostru profesor, poate nu cel mai fericit alese:

- "...individualitatea aflată la o confluență de factori cosmici și

apărind ca un rezultat al evoluției întregii realități, poate aspira către cuprinderea întregului în care a fost conținută originară. Totul e în Tot" (Individualitate și destin, 1945, vol. II, p. 386).

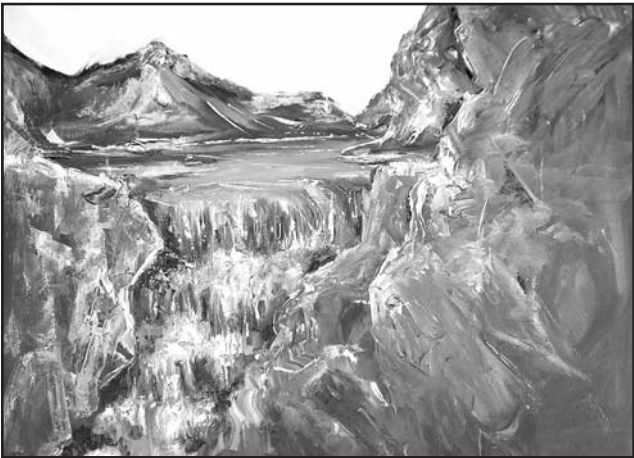
• "... individualitatea umană nu trece prin viață fără urmă, pierzîndu-se în neant, fără ecou; (...) prin activitatea lui individul contribuie la îmbunătățirea condițiilor exterioare, destinate generațiilor ce vor veni" (Ibidem, p. 387).

• "Fiecare om are o valoare în sine; fiecare om conține un adevăr propriu, care, prin aceasta însă, devine și un bun al întregii umanități" ("Arta de a trăi", p. 159).

• "Omul modern trebuie format în sensul cultivării spiritului creator... personalitatea creatoare, pregătitoare a lumii de mâine, deopotrivă prin unitatea structurală a întregii vieți individuale- imaginație, rațiune, metodă de cercetare, spirit critic- și printr-o riguroasă disciplină de lucru" ("Pedagogia creativității" în revista mai sus citată).

În încheiere, amintim că N. Steinhardt, în articolul "Ion Biberi- mic portret psihologic" din "Steaua" nr. 7/1979, constată că Ion Biberi voia formarea unui "om străin de poftele rele și nesățioase ale balaurilor, căpcaunilor, scorpiilor sau spînilor".

Prof. Traian CICOARE

REMEMORĂRI PEDAGOGICE NEMȚENE

OCTOMBRIE 2004

În numerele anterioare au fost semnalate aniversările pedagogilor nemțeni: Gh. Blaga, 1/1937; D.M. Cădere, 4/1876;; Simion Purice, 4/1922; N. Avadanei, 5/1945; Petre Missir, 8/1856; I.A. Neagoe, 11/1869; Evghenie Humulescu, 14/1870; Virgil Iancovici, 13/1900; D. Almaș, 19/1908; D.A. Cornelson, 25/1901; D. Roșca, 28/1930; Șt. Virgolici, 30/1843; Acad. Horia Scutaru, 30/1943.

• Și comemorările: 1/2000, Agrăpina Stupcanu; 16/1853, Arhimandrit Neonil Buzilă; 22/1933, Alex Ștefănescu (nepot de fiică al lui Al. Vlahuță).

• 14/1945, m. la Mizil, pe când se întorcea din refugiu, ilustrat învățător, publicist și om politic pietrean, Leon Mrejeriu (n. Cotîrghași, 10.02.1879).

• 15/1899, "Revista Societății Corpului Didactic din jud. Neamț", care apărea de la 1.10.1896, își ia numele de "Propășirea". Apare pînă în 1903. A publicat în ea și George Coșbuc.

• 18/1944, n. Rucăr, jud. Argeș, profesorul publicist pietrean Gh. Țigău, fost inspector școlar (La mulți ani peste 60!).

• 21/1906, n. Vînători, com. Dumbrava Roșie, profesorul (la Tg. Neamț, Roman și P. Neamț) Haralambie Mihăilescu, poet, publicist, organizator cenaclului literare (m. 09.03.1992, la P. Neamț).

• 21/1939, n. la Roman, prof. univ. D. Irimia, eminent eminescolog (La mulți ani peste 65!).

• 24/1934- acum 70 de ani- s-a transmis la radio conferința lui Mircea Vulcănescu, cu tema "Actualitatea lui Creangă", ilustrat institutor nemțean.

• 26/1936, n. la Poiana, jud. Bacău, rafinatul intelectual, profesorul Gh. Bunghez, ilustrat organizator al culturii nemțene (inclusiv prin organizarea librărilor), coautor, împreună cu Doamna prof. Coralia Bunghez, a unei temeinice monografii a Colegiului "Petru Rareș" din Piatra- Neamț.

• 30/1998, m. la P. Neamț, valorosul (dar prea modestul) profesor pietrean, Vasile Mărculescu (n. la P. Neamț, 15.03.1923).

Prof. Traian CICOARE

CULOARE ȘI CUVÎNT SUB SEMNUL INOCENȚEI

* În aceste zile s-a deschis la Școala Nr. 2 cu clasele I- VIII din Piatra Neamț o expoziție personală a cărei autoare este eleva Ostahie Oana din clasa a V-a A. Deși se află abia la începutul gimnaziului, ea are deja un palmares care o onorează.

Prima "personală" a fost deschisă anul trecut, în martie dar creatoarea a participat la alte două expoziții colective în 2001 și 2002. Alături de alți trei colegi de penel a ilustrat cartea actorului ieșean Dionisie Vitcu. Volumul de poezii intitulat "Cartea Ancutei" a văzut lumina tiparului în 2002 la Iași.

Talentul pictoriței a fost răsplătit și cu premiul I la Tabăra Națională de pictură Muncel- Iași, pe când micuța artistă era la ciclul primar.

Formată la "școala" plasticienului Gheorghe Cuciureanu, Oana expune acum, în prag de toamnă, peste 20 de tablouri care dovedesc dragoste pentru culoare, sensibilitate și forță creatoare.

Parfumul culorilor este genericul acestei expoziții care invită la meditație și demonstrează- încă o dată- că nu ducem lipsă de tineri talentați. Lumea desenelor reprezintă universul interior al unui copil care descoperă în culoare un confident.

* Nu numai vibrația culorii îi ajută pe tineri să se exprime, ci și

de invitația primită de cîțiva dintre membrii cenaclului "Eurocultin" de la Școala Nr. 2 din Piatra Neamț de a participa la o activitate deosebită. Este vorba de finalizarea Concursului Național de Cultură și Creație Literară "Iulia Hașdeu" aflat la cea de-a VI-a ediție.

Competiția se desfășoară sub patronajul Institutului Cultural Român din București, al Centrului de Cultură și Artă "Ginta Latină" și al Revistei de Cultură și Creație a Tinerii Generații "Clipa Siderală" din Chișinău. După realizarea jurizării, trei dintre cenacliștii nemțeni, participanți la această competiție, au fost desemnați printre laureați și invitați să participe pe 14 octombrie 2004, la festivitatea de premiere care s-a desfășurat în

Sala Mare a Centrului de Cultură și Artă "Ginta Latină" din capitala Republicii Moldova. Nominalizații sunt: Adnana Sava, Dragoș Ilca clasa a IV-a și Silvana Cosma, clasa a VIII-a.

Elevii au participat cu creații la secțiunea de proză, pentru ciclul primar, respectiv eseu, pentru ciclul gimnazial. Lucrările au fost expediate în luna august, iar jurizarea s-a făcut la începutul lui septembrie.

De altfel tinerii din Piatra- Neamț s-au aflat pe podium la toate cele șase ediții ale acestui concurs, iar eleva Silvana Cosma este acum pentru a treia oară consecutiv printre premiați.

Prof. Monica CRISTEA

DE RÎSUL CURCILOR

Categoria: Nu da spagă.ro

Nu da spagă și-ai să vezi! Încearcă să fii curajos, măcar o vreme, doar experimental, iar dacă reușești, spune-ne și nouă cum ai făcut să scoți din ADN-ul acestui popor simpatia și necesara spagă.

Poate că tineretea ta te ajută să vezi nevăzutul: funcționari de ghișeu care-ți răspund amabil, angajații care promovează la concursuri pe cei mai buni candidați, oameni ai băncilor care nu te mai privesc ca pe un boschetar, atunci când află că ești bugetar.

Noi îți dorim mult succes. Ce te rugăm este să nu uiți că ei spre deosebire de tine cunosc și răspunsul la site-ul Nu da spagă.ro. Știi care este? "nu primești nimic. Punct."

Categoria: S'avem pardon

Am văzut un spot publicitar la PROTV care susținea că noi îl avem pe Garcea, iar francezii pe Louis de Funes. Păi se compară?

Dragi părinți, ferii-vă copiii de manipularea practică de televiziunile comerciale. Este de datoria dumneavoastră să le explicați de cînd sunt mici că există emisiuni "Bravo", "Profesioniști", "Garantat 100%", "Un metru cub de cultură", "Parte de carte" ș.a.m.d. și emisiuni "Caca": "Ciao Darwin", "Folclorul contra-tacă", "Îndrăgostește-mă de tine", "Grupul Vacanța Mare" etc.

Desigur, suntem liberi să ne uităm la toate, dar dacă mai și susținem că cea de-a doua categorie o bate pe prima, riscăm ca elevii să știe întotdeauna ce-i pulanul și nicio-dată ce-i chiasma... S'avem pardon!

Categoria: De 3 X Bărbat

Dintre toți candidații la prezi-

dențiale din această toamnă, este unul care probabil a prins locul 13 și-și caută norocul prin canale. Este vorba de medicul Adrian Tatu, din București, un tînăr glumeț, care ne-a asigurat un spectacol jenibil la propria lansare.

Am înțeles că România și nu SUA este țara tuturor posibilităților, dar să nu-ți cunoști propriul program, să-ți demitești echipa pe stradă, în fața ziarștilor și să ai un discurs zero, înseamnă după capul chirurgului să fii De 3 X Bărbat, deci posibil președinte al țării.

Istoricii ar trebui să arhiveze filmul lansării candidatului Tatu și să-l scoată peste vreo 3 decenii, să vadă și nepoții noștri ce bunici rezistenți au avut.

Categoria: Deșteptu' promite, săracu' trage nădejde

Știați că 17 octombrie este Ziua

mondială a eradicării sărăciei?... de la ei mă gîndesc, că de la noi, slabă nădejde, atîta vreme cit statisticile dau ca cifră 5,4 milioane de români care sunt săraci lipiți, adică au sub 3 dolari pe zi.

Dar intenția e bună, ca și cea a Guvernului, care a anunțat în aceeași zi că bătrînii noștri vor primi pensii mărite, fără să le spună că din iulie 2005, că doar nu-s fraieri să se afle asta înainte de votare.

Specialiștii susțin că de fapt nu există limită de jos a sărăciei. Bine că din ultimul raport european rezultă că țara noastră are o economie de piață funcțională, ce mai contează că auroclacii întrebă la geamurile de la parter: "Tanti, poți să-mi dai și mie o cană de apă, sau ai apometre?"

Viespea DIDA

Cetățenii din Urlați sînt mîndri pentru că prin Urlați trece Paralela 45.

Șogorii din Săpînta sînt ocoși pentru că cimitir mai fain ca al din Săpînta nu se mai află.

Nici plășii din Piatra Neamț nu sînt mai vitregiți de soartă: ei au iubit și iubesc de-a valma Teatrul Tineretului și Festivalul său (lor).

Sau, poate, nu? S-a vorbit mult despre aflatul în treabă la români. Mult și despre miorita vecinului. Despre fudulia comunitară și agresivă, mai puțin.

"Festivalul nostru nu mai e ce-a fost. Cînd era internațional... E, he, he..." Nemulțumita e o brunetă cu zuluși, bine așezată în datele ei tehnice- 90- 60- 90, dar nu-și amintește nici un spectacol care a

FESTIVALUL...

înfiorat-o internațional...

Peste puțin timp se va desfășura cea de-a XIX-a ediție a Festivalului de Teatru de la Piatra Neamț (23- 31 octombrie). Evenimentul a demarat din 1969, cînd domnișoara cu zuluși nu părăsise, ca să zic așa, sîmul cititorii sus-menționate. Și se va desfășura încă multă vreme...

E de remarcat faptul că în preajma fiecărei ediții se declanșează cite o panică bine direcționată, care pune sub semnul întrebării mai mult scaunul directorial, decît calitatea repertoriului...

Să mai spunem că Festivalul nemțean a fost primul din țară și că a fost inițiat de Ion Coman și Eduard Covali după participarea, în 1968, a TT la Bienala de la

Veneția?

Să mai spunem că, fiind al TT, Festivalul s-a numit "Festivalul spectacolelor de teatru pentru tineret și copii" și că, abia din 1985- din lipsă de fonduri- a devenit pentru o singură ediție, Gală a spectacolelor organizate de CC al UTC?

Să mai spunem că, după '89, în lipsa unei trupe competitive (mai mult de jumătate din actori plecînd la București) Festivalul a devenit punctul forte al activității TT?

Să mai spunem că, uneori competițională, alteori nu, chiar devenind "internațională", manifestarea a excelat în principal prin spectacolele românești semnate de Liviu Ciulei, Victor Ioan Frunză, Alexandru Dabija, Cătălina

Buzoianu, Silviu Purcărete- regi- zori care i-au bătut pe umăr de la distanță pe realizatorii spectacolelor importate?

Să mai spunem că actorul Cornel Nicoră- care a participat la toate edițiile Festivalului de la Piatra Neamț- se află, ca director, la cea de a doua încercare de apropiere a profilului actualului Festival de cel inițial?

Habar n-am dacă are rost s-o facem.

Mă gîndesc doar că cetățenii din Urlați își vîd în continuare de treabă și nici măcar nu le pasă dacă Paralela 45 mai trece sau nu prin Urlați.

Mircea ZAHARIA

APOSTOLUL
REVISTĂ EDITATĂ DE
SINDICATUL
ÎNVAȚĂMÎNT
NEAMȚ
ISSN - 1582-3121
Redacția și administrația: str.
Petru Rareș nr. 24, tel/fax:
22.53.32, Piatra Neamț

Prețul: 10.000 lei

APOSTOLUL - revistă a cadrelor didactice din județul Neamț, serie nouă, apare prin colaborarea Sindicatului Învățămînt Neamț și Asociației Învățătorilor din județul Neamț (martie 1999).

FONDATORI: C. Luchian, V. Gaboreanu, V. Scripcaru, M. Stamate, I. Rafail, M. Avădanei (noiembrie, 1934)

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE: Florin FLORESCU - director general, Iosif COVASAN - director economic, Constantin TOMȘA - director executiv, Gheorghe AMAICEI, Ștefan CORNEANU.

CONSILIUL DE REDACȚIE: Mircea ZAHARIA - redactor șef, Ștefan CORNEANU - redactor șef adjunct, Dumitrița VASILCA, Dan AGRIGOROE, Niculina NIȚĂ, Steluța ALEXANDRU, Valerian PERCĂ (Subredacția Roman, tel. 732.738), Constantin TIMOFTE (Subredacția Tîrgu Neamț), Carmen DASCĂLU (secretar).

FOTO: Reproduse după picturile lui Gheorghe VADANA.